

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

SSA Michał Kłós

w sprawie z powództwa P. O.

przeciwko M. J.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 marca 2008 r.,

skargi pozwanego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Apelacyjnego z dnia 9 listopada 2006 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesiona przez M. J. – pozwanego w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 9 listopada 2006 r., I ACa (...) zawiera oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem. W skardze brak jest uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia i brak jest wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, ale braki te skarżący skutecznie uzupełnił w piśmie procesowym złożonym przed upływem określonego w art. 424⁶ § 1 k.p.c. terminu do wniesienia skargi.

W skardze nie wskazano zakresu zaskarżenia [czy wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 9 listopada 2006 r., I ACa (...) został zaskarżony w całości czy w części]. Ponadto w skardze brak jest wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, zatem skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, nie publ. oraz z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, postawienie przez prawodawcę jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, było zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Po pierwsze, trzeba pamiętać, że instytucja skargi, o której mowa, została ustanowiona w celu stworzenia możliwości realizacji uprawnień wypływających z art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji, przewidującym odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. W tej sytuacji jest oczywiste, że niezgodność z prawem uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być – już na etapie wnoszenia skargi – jasno określona przez wskazanie przepisu, z którym skarżone orzeczenie jest niezgodne. Po drugie, same wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, nie zawsze powodują niezgodność orzeczenia z prawem (por. art. 424⁴ k.p.c.), a jeśli nawet tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame

z przepisami (przepisem), z którym orzeczenie jest niezgodne. Z tych przyczyn, zważywszy także na względy czysto normatywne, tj. na konstrukcję art. 424⁵ k.p.c., nie stanowi spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesiona przez M. J., poza tym, że nie w pełni spełnia wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c., nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Przytoczenie podstaw skargi i ich uzasadnienie nie zastępują – jak wskazano – obowiązku wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, niespełniająca któregokolwiek z wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., dotknięta jest brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*. W sytuacji, gdy braki skargi zostały dostrzeżone po przystąpieniu do jej rozpoznania, odrzuceniu skargi nie sprzeciwia się przyjęcie jej do rozpoznania.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił jak w sentencji.